

ARTUR WRZECIONO

WSTĘP DO ANALIZY SCHEMATÓW DZIAŁAŃ WYWIADOWCZYCH

INTRODUCTION TO THE ANALYSIS OF SCHEMES OF INTELLIGENCE ACTIVITIES

ABSTRAKT: Obserwowane zjawiska we współczesnym świecie wskazują, że elementy działań wywiadowczych występują w działalności służb innych niż wywiad klasyczny. Ponadto istnieje wiele wskazań, że również struktury nieformalne, takie jak organizacje terrorystyczne lub organizacje przestępcze, choć nie zawsze w pełni świadome, wykorzystują w swoich działaniach elementy stanowiące znaczną część działań wywiadowczych. Dlatego istnieje potrzeba stworzenia nowej metody badawczej, technicznie nazwanej analizą działań wywiadowczych, która zajmowałaby się analizowaniem wzorców i schematów tych działań. W postulowanym sensie schematy działań wywiadowczych są powtarzalnymi elementami i ich układami, obserwowanymi głównie na podstawie jawnych informacji i badań historycznych. Celem postulowanej analizy byłoby przede wszystkim stworzenie narzędzi do teoretycznego opisu zjawisk określonych jako działania wywiadowcze. Po drugie, celem byłoby opracowanie zasad wspólnych dla wszystkich wzorców aktywności opartych na działaniach wywiadowczych. Po trzecie, dzięki wypracowanym efektom możliwe byłoby położenie podwalin pod najbardziej optymalną strategię zwalczania zagrożeń powstających w wyniku działań wywiadowczych zagranicznych służb specjalnych lub organizacji przestępczych. Taka analiza mogłaby zatem wnieść pozytywny wkład w działalność krajowych służb wywiadowczych i kontrwywiadowczych, które również biorą udział w analizie tych zjawisk, ale głównie tylko w ramach bieżącej pracy operacyjnej.

SŁOWA KLUCZOWE: służby specjalne, wywiad, kontrwywiad, analiza wywiadowcza, działania wywiadowcze, organizacje terrorystyczne, organizacje przestępcze

ABSTRACT: The observed phenomena in the modern world indicate that elements of intelligence activities occur in the activities of services other than classic intelligence. In addition, there are many indications that also informal structures, such as terrorist organizations or criminal organizations, although not always fully aware, use in their activities elements that constitute a significant part of intelligence activities. Therefore, there is a need to create a new research method, which is technically called an analysis of intelligence activities, which would deal with analyzing patterns of intelligence activities. In the postulated sense, schemes of intelligence activities are repetitive elements of these activities and their arrangements, observed mainly on the basis of open information and historical studies. The goal of the postulated

analysis would be first of all to create tools for the theoretical description of phenomena defined as intelligence activities. Secondly, the goal would be to develop rules and principles common to all intelligence and intelligence-based activity patterns. Thirdly, thanks to the effects developed, it would be possible to lay the foundations for the most optimal strategy to combat threats arising as a result of intelligence activities by foreign special services or criminal organizations. Such an analysis could thus make a positive contribution to the activities of the domestic intelligence and counterintelligence services, which are also involved in the analysis of these phenomena, but only for immediate needs.

KEYWORDS: special services, intelligence, counterintelligence, intelligence analysis

WPROWADZENIE I DEFINICJA

Wydarzenia obserwowane we współczesnym świecie z każdym dziesięcioleciem, a nawet z każdym rokiem stwarzają potrzebę poszukiwania nowych narzędzi do opisu i wyjaśniania otaczającej nas rzeczywistości. Nie tylko nowe zjawiska domagają się od społeczeństwa ich zrozumienia, ale także te, których historia jest równie długa jak historia samych społeczeństw. Brak odpowiednich narzędzi teoretycznych bardzo często takie zrozumienie uniemożliwia lub co najmniej w znacznym stopniu utrudnia. Dotyczy to szczególnie zjawisk, które z samej swojej natury stanowią tajemnicę, są specjalnie utajniane lub szczególnie chronione. Jeśli do tego dodamy fakt, iż często są to jednocześnie zjawiska o fundamentalnym znaczeniu dla bezpieczeństwa poszczególnych państw i ich interesów w polityce wewnętrznej lub zagranicznej, wówczas opisywane trudności staną się nad wyraz oczywiste.

Takimi zjawiskami obserwowanymi we współczesnym świecie, których obecność towarzyszy wszystkim społecznościom od ich znanych początków są działania wywiadowcze. Aby je właściwie zrozumieć, musimy je na początek precyzyjnie zdefiniować. Określimy je zatem, na potrzeby niniejszego artykułu i ewentualnych dalszych badań jako te spośród działań operacyjno-rozpoznawczych, których celem jest zarówno uzyskanie konkretnego i wymiernego celu (operacyjnego, informacyjnego, politycznego, ekonomicznego, finansowego itd.), jak i jednocześnie, efektywne ukrycie już samego faktu podjęcia jakichkolwiek działań.

Oczywistym jest, że modelowy kształt działań wywiadowczych realizowany jest głównie przez służby zajmujące się wywiadem zagranicznym czy strategicznym. Jednak z perspektywy tej definicji staje się także jasne, że działania wywiadowcze podejmowane są nie tylko przez służby stricte wywiadowcze, ale również przez inne instytucje realizujące działania operacyjno-rozpoznawcze, które w różnym stopniu odnoszą się do wzorca, czyli podstawowego modelu działań wywiadowczych. Te instytucje to zajmujące się kontrwywiadem, wywiadem kryminalnym i wywiadem

skarbowym organy państwa, funkcjonujące w strukturze szeroko pojętego bezpieczeństwa wewnętrznego.

Co więcej, działania wywiadowcze, a w szczególności ich ważne elementy znajdują swoje kluczowe miejsce w działaniach zorganizowanych struktur, których nie określimy z całą pewnością jako realizujące działania operacyjno-rozpoznawcze. Takie struktury, grupy i zorganizowane zespoły, podejmują działania wywiadowcze czasem w formie z bardzo daleka odzwierciedlającej ich model wyjściowy, nierzadko bez pełnej świadomości tego faktu, tym niemniej często przywiązując dużą wagę do wspólnych elementów i to takich, które decydują o ich charakterze. Te struktury zorganizowane, to przede wszystkim organizacje przestępcze, terrorystyczne czy zajmujące się nielegalnym wywiadem gospodarczym.

Wszystkie wymienione tu, poza klasycznym wywiadem instytucje i organizacje, podejmują działania wywiadowcze w takim zakresie, w jakim w obrębie swojej aktywności zależy im na zachowaniu jak najdalej posuniętej tajemnicy dotyczącej ich sposobów działania, czyli na zachowaniu konspiracji.

Konspiracja w znacznym stopniu jest takim wspólnym elementem, który będzie pomocny w określaniu działań wywiadowczych o jakich pragnę tu mówić, jednak nie wyczerpuje ich charakterystyki. Konspiracja jest pewnym mechanizmem ukrywania działań wywiadowczych i sama stanowi arcyciekawy przedmiot rozważań, który niestety przynajmniej w obszarze działalności służb państwowych w znacznym stopniu objęty jest tajemnicą państwową i służbową, gdyż posiada decydujące znaczenie dla bezpieczeństwa państwa. Natomiast działania wywiadowcze, tak jak je definiujemy stanowią szerszy obszar teoretyczny, wymagający w sposób konieczny zbadania, głównie ze względu na rosnące zagrożenia aktami terrorystycznymi, hybrydowymi i stale ewoluującymi działaniami przestępczymi.

Analizą właściwych i konkretnych działań operacyjno-rozpoznawczych w ich aspekcie praktycznym zajmują się na co dzień pracownicy wyspecjalizowanych pionów operacyjnych i analitycznych, będących ważną częścią instytucji służb specjalnych, które takie działania prowadzą. Ze względu na specyfikę tej sfery aktywności, a w szczególności ich ściśle tajny charakter, służby te nie upubliczniają ani przedmiotu swoich analitycznych rozważań, ani powstałych w ten sposób wniosków. Przede wszystkim dzieje się tak z obawy o ujawnienie własnego modus operandi, stosowanych środków, użytych sił, zaangażowanych osób, przyjętych planów czy podjętych działań wstępnych, jak również z powodu obwarowań prawnych, które uniemożliwiają publikowanie analiz operacyjnych w celu udostępnienia ich cywilnemu odbiorcy. Ujawnienie przed szerszą publicznością

szczegółów prowadzonych operacji, także tych już zakończonych, może pozbawić daną służbę możliwości skutecznego działania w przyszłości lub zagrozić bezpieczeństwu aktualnie prowadzonych przedsięwzięć i zaangażowanych w nich osób. Stawka jest niezwykle wysoka. Należy pamiętać, że działania wywiadów poszczególnych państw nie funkcjonują w próżni, co oznacza, że nie są podejmowane przez służby dla własnych celów, ale służą polityce zewnętrznej lub wewnętrznej tych państw. Wywiad jako instytucja otrzymująca zadania z instytucji nadzorujących jego działalność, realizująca w praktyce plany i założenia polityki rządu w wymiarze międzynarodowym obciążony jest szczególną odpowiedzialnością za zachowanie tajemnicy. Gra bowiem idzie nie tylko o metody i plany konkretnych działań, ale także o kierunki i skuteczność całościowej polityki danego państwa w relacjach zagranicznych.

Co więcej, zachowanie tajemnicy przez służby konieczne jest nie tylko w sytuacji, gdy ich analiza dotyczy działań własnych, ale również wtedy, gdy analizowana jest aktywność obcych organizacji wywiadowczych, stwierdzonych lub ujawnionych przez dane służby na swoim lub obcym terenie. Także wtedy nie dochodzi do ujawnienia, chyba, że jest to wskazane ze względu na konkretny i pożądaný efekt (np. efekt profilaktyczny, polityczny czy propagandowy). Dzieje się tak ze względu na przewagę budowaną w tzw. walce wywiadów, w której nie tylko każda informacja ma znaczenie, lecz również brak informacji zwiększa szanse jednej ze stron.

Tym niemniej powstają sytuacje, w których dochodzi do takiego ujawnienia, nawet w odniesieniu do własnych działań. Są to wówczas najczęściej operacje o znaczeniu historycznym, których uczestnicy są bezpieczni, a cele zdezaktualizowane. Mogą to być operacje ujawnione przez stosowne instytucje w wyniku okresowego ujawniania materiałów, podjętych prac historycznych czy przypadkowego odnalezienia dokumentów opisujących lub uzupełniających wiedzę na temat przeszłości.

Czasem także dotyczy to spraw całkiem świeżych, które nagle pojawiają się w przestrzeni publicznej pod postacią sensacyjnych informacji ze śledztwa, afer szpiegowskich czy udaremnionych lub niestety, często udanych operacji terrorystycznych.

W tym momencie znów należy odnotować, iż proponowane jest tu takie rozumienie operacji wywiadowczych, iż są to wszelkie przedsięwzięcia o charakterze niejawnym i uprzednio zaplanowanym, za które odpowiedzialność ponoszą struktury zorganizowane wykorzystujące najszerszej pojęte metody działań wywiadowczych. Będą to więc operacje właściwych służb wywiadowczych oraz kontrwywiadowczych, ale także organizacji terrorystycznych, przestępczości

zorganizowanej czy nawet instytucji zajmujących się nieuczciwą konkurencją lub wywiadem ekonomicznym.

Biorąc pod uwagę takie ujawnione z różnych powodów informacje dotyczące operacyjnej działalności służb specjalnych lub innych zorganizowanych struktur, pojawia się w polu widzenia możliwość podjęcia wysiłku zmierzającego do opisu i analizy zjawiska, które przede wszystkim bazowałyby na pewnych powtarzalnościach i niejasnych w początkowej obserwacji prawidłowościach zjawisk związanych z szeroko pojętymi działaniami wywiadowczymi. Powstała w ten sposób analiza dałaby szansę na refleksję nad tego typu zjawiskami, pozostając w stosunku do nich w dystansie przede wszystkim historycznym.

Dystans historyczny powinien zostać w tym wypadku wzmocniony także efektem sposobu potraktowania przedmiotu. Analiza taka powinna bowiem stać się badaniem głównie powtarzanych schematów działań wywiadowczych. W tym celu koniecznym jest odróżnienie i jednocześnie oddzielenie w działaniach wywiadowczych schematu oraz indywidualnego mechanizmu. Schematem nazwalibyśmy ogólny szkielet działania, pozbawiony szczegółów identyfikacyjnych dotyczących zarówno sił jak i użytych środków. W przeciwieństwie do tego, mechanizm zdefiniowalibyśmy jako zbiór indywidualnych cech danej operacji, charakterystycznych i typowych dla danej służby lub zorganizowanej struktury, zastosowany w danym momencie działalności.

Dający się obserwować z pozycji cywilnego badacza schemat stałby się przedmiotem analizy, która abstrahowałaby od indywidualnych cech operacji, koncentrując się na powtarzalnych strukturach działania, wyodrębniając i badając ich elementy z punktu widzenia sposobów wykorzystania.

W oczywisty sposób pojawia się tutaj potrzeba stworzenia odpowiedniego instrumentarium pojęciowego i terminologicznego, które umożliwiłoby przeprowadzenie bezstronnego badania i opisywania zjawisk związanych z aktywnością wywiadowczą. Byłyby to narzędzia służące rzetelnemu i teoretycznemu opracowaniu tematu. Słusznym wydaje się argument, aby w tym celu nie powielać terminologii i nazewnictwa używanego aktualnie lub w przeszłości przez służby specjalne, przede wszystkim ze względu na możliwe nieporozumienia. Jako przykład niech posłuży pojęcie „agenta”, który w różnych okolicznościach i służbach rozumiany jest co najmniej dwójako (jako oficer operacyjny lub przeciwnie - jako zwerbowany współpracownik).

Z drugiej strony, posiadając pewną swobodę w doborze pojęć, warto zadbać o ich funkcjonalne zdefiniowanie. Nie każde bowiem pojęcie, używane w instrukcjach operacyjnych służb specjalnych, a stworzone przede wszystkim dla praktycznych potrzeb, jest w stanie oddać cały sens podejmowanych działań. Analiza natomiast powinna wskazywać i wyodrębniać prawidłowości w obserwowanym

przedmiocie, grupować symptomy, odnotowywać powtarzalność, wskazywać cechy wspólne, istotowe lub wykazywać różnice. W tym celu zakres nowych pojęć i terminologicznych narzędzi siłą rzeczy nie może pokrywać się z terminami i pojęciami klasycznych instrukcji operacyjnych służb. Dodatkowym argumentem, niemożliwym wręcz do odparcia jest fakt, iż obowiązujące aktualnie instrukcje operacyjne i ich treść stanowią tajemnicę państwową.

Trudność związana z postulowaną analizą zjawisk wywiadowczych polega na tym, że analiza taka musi odnaleźć swoje miejsce w wąskiej przestrzeni pomiędzy wkraczaniem na teren zajęty przez bieżącą działalność służb specjalnych - rodzimych i obcych, a obszarem działalności naukowej posługującej się głównie opisem funkcjonowania służb w ich wymiarze prawnym, organizacyjnym czy też ich uczestnictwa i współpracy w strukturze instytucji państwowych.

Kolejnym, dalekosiężnym zadaniem dla analizy jest stworzenie teorii, która służyć będzie nie tylko opisowi schematów działań wywiadowczych, ale również posłuży do rozpoznawania i zapobiegania zagrożeniom wynikającym z aktywności zorganizowanych struktur przestępczych czy terrorystycznych wykorzystujących te schematy. Dotychczasowe wysiłki skupione były na opisie konkretnych zjawisk, z punktu widzenia nauk historycznych, traktując działania wywiadowcze jako unikalne przypadki, których zasady projektowania i realizacji nie są dostępne pogłębionym analizom. Analizy, które stosowano były zapożyczane z opisu innych, nieco pokrewnych zjawisk, głównie z badań historycznych. Działo się tak przede wszystkim z powodu braku odpowiednich narzędzi teoretycznych, jak również dostępu na materiał źródłowego czy porównawczego. A służby specjalne, które takim materiałem dysponują, przeważnie nie są, jak to już wskazano powyżej, zainteresowane teoretycznym badaniem własnych lub obcych działań operacyjnych, poprzestając na swoich analizach, służących celom tylko i wyłącznie praktycznym.

CELE ANALIZY

Cele proponowanej analizy wyglądałyby więc następująco. Po pierwsze chodzi tu o stworzenie narzędzi teoretycznego opisu i badania zjawisk definiowanych jako działania wywiadowcze, charakterystyczne przede wszystkim dla służb wywiadowczych, ale również w formie zmodyfikowanej wykorzystywane przez kontrwywiad, inne służby realizujące pracę operacyjną oraz wszelkie zorganizowane struktury, także organizacje terrorystyczne, przestępcze i nieuczciwą konkurencję.

Po drugie, poprzez badanie i opis powtarzalności zjawisk związanych z tak definiowaną działalnością wywiadowczą, a także poprzez obserwowanie rządzących nimi prawidłowości w stosowaniu strukturalnych rozwiązań, celem byłoby opracowywanie reguł i zasad wspólnych

wszystkim tym schematom działań wywiadowczych na świecie, które z różnych przyczyn mogły stać się przedmiotem jawnego badania.

Po trzecie zatem, dzięki stworzeniu reguł i zasad rządzących strukturami działań wywiadowczych, celem byłoby umożliwienie wyspecjalizowanym służbom, instytucjom i podmiotom zajmującym się przeciwdziałaniem aktywności oraz zagrożeniom ze strony obcych służb specjalnych, organizacji terrorystycznych, przestępczych, a nawet nielegalnej konkurencji, wypracowanie najbardziej optymalnej strategii do walki z wymienionymi zagrożeniami.

Istotnym celem byłoby stworzenie dodatkowej możliwości, aby projektowana analiza mogła stanowić również pozytywny wkład dla aktywności rodzimych służb wywiadowczych i kontrwywiadowczych, których specjaliści w dziedzinie analizy operacyjnej mogliby skorzystać z efektów tych rozważań włączając je w swoje procesy poszukiwania najbardziej skutecznych i nowatorskich rozwiązań konkretnych operacji.

ZAKRES TEMATYCZNY ANALIZY

Postulując potrzebę stworzenia nowego rodzaju badania zjawisk związanych z działalnością wywiadowczą należy stworzyć jego wstępny zakres tematyczny, który na przykładzie konkretnych elementów stałby się punktem wyjścia do stworzenia całościowego przedmiotu tych badań.

Jak powiedziano już wcześniej, przedmiotem badania stałyby się schematy działań wywiadowczych, a nie ich całościowy przebieg ze wszystkimi szczegółami, danymi dotyczącymi aktorów przedsięwzięcia, czasu i miejsca działań, uczestników, pomysłodawców, treści pozyskiwanych informacji, rodzajów konkretnych zabezpieczeń czy wreszcie nazw własnych. Ten cały wkład „treściowy”, nazwany przez nas indywidualnym mechanizmem danego działania wywiadowczego nie może i nie będzie podlegać badaniu. Wysiłek intelektualny skupić powinien się na wykorzystaniu teoretycznych narzędzi w postaci funkcjonalnych pojęć służących do analizowania schematów i struktur działań wywiadowczych, według dających się odczytać ich powtórzeń i prawidłowości, dotyczących tylko i wyłącznie tych schematów i struktur.

Podstawowe elementy badania zostaną wyodrębnione w trakcie rozważań nad istotą zjawisk związanych z działalnością wywiadowczą. W ten sposób należy definiować modelowy kształt wszelkich działań operacyjno-rozpoznawczych, które przy użyciu odpowiednich środków i metod, zaangażowaniu osób udzielających pomocy w pełni świadomej lub świadomej tylko w części, służą osiągnięciu zamierzonych celów poprzez realizację uprzednio zaplanowanego i zorganizowanego szeregu skoordynowanych ze sobą czynności w sposób niejawnym z niespotykaną nigdzie indziej

dbałością o zachowanie w tajemnicy już samego faktu działania. Oprócz służb wywiadowczych (cywilnych i wojskowych), działania takie realizuje kontrwywiad (cywilny i wojskowy), służby policyjne, skarbowe, antykorupcyjne, ale także organizacje terrorystyczne, przestępcze oraz instytucje gospodarcze czy finansowe realizujące działania z obszaru wywiadu gospodarczego czy ekonomicznego (np. nieuczciwa konkurencja).

Jak wspomniano, wszystkie te struktury prowadzą działania wywiadowcze, dostosowując je do swoich potrzeb oraz osiągania własnych, specyficznych celów. W zasadzie w każdym wypadku głównym celem jest zdobycie chronionej informacji, czyli tajemnicy państwowej, służbowej, ekonomicznej, handlowej, informacji niejawnej, wewnętrznej, do użytku wewnętrznego lub też kluczowej dla funkcjonowania danej instytucji, np. tajemnicy przedsiębiorstwa. Ale w przypadku takich służb jak policyjne, skarbowe, a nawet często kontrwywiadowcze (np. przy tzw. procesowym zakończeniu operacji), celem działań wywiadowczych często jest zdobycie dowodów popełnienia przestępstwa. W takim wypadku towarzysząca uprzednim działaniom konspiracja (a przynajmniej jej efekty) ulega zawieszeniu lub ograniczeniu ze względu na późniejsze potrzeby procesowe.

W praktyce tylko służby stricte wywiadowcze utrzymują w pełnej tajemnicy swoje działania. Nawet po zrealizowaniu zakładanego celu nie ujawniają nigdy (lub prawie nigdy) nawet samego faktu swojej aktywności. Oczywiście, określenie to dotyczy tylko modelowego zachowania, od którego istnieją odstępstwa i wyjątki. Tym niemniej można śmiało stwierdzić, iż konspiracja (bierna i aktywna) oraz inne czynności służące ukryciu działalności operacyjnej towarzyszą aktywności wywiadu od początku do końca każdej operacji, jak również po ich zakończeniu.

Ponadto, praktycznie wszystkie wywiady na świecie chronią swoje zasoby służące skuteczności prowadzonego rozpoznania w zakresie przekraczającym zbiór informacji dotyczących tylko konkretnych operacji. Ochroną objęte są także różnego rodzaju aktywa i pasywa wywiadu, zbiory zasad działania, przyjęte rozwiązania ogólne i szczegółowe, ramy organizacyjne i zasoby osobowe. A więc w związku z tym, że starania dotyczące zachowania tajemnicy w wywiadzie stanowią pewien zbiór czynności, obejmujący nie tylko konspirację, zdefiniujemy go wspólnym i zbiorczym pojęciem jako „przykrycie”.

Przykrycie jest to zbiór wykorzystanych sposobów służących ukryciu już samego faktu wykonania jakiegokolwiek czynności związanej z działalnością wywiadowczą oraz towarzyszących tej czynności stałych lub tymczasowych rozwiązań. Przykrycie, ze względu na powyżej przytoczone argumenty, jest pojęciem w najpełniejszy sposób charakteryzującym działalność wywiadowczą, wywiedzionym z modelowego postępowania służb wywiadowczych w trakcie planowania i realizacji operacji

wywiadowczych. Inne służby i struktury zorganizowane prowadzące działania wywiadowcze także stosują przykrycie tych działań, jednak w każdym przypadku dostosowując je do swoich potrzeb, możliwości i realizowanych celów. Jedynie wywiad, działający w środowisku maksymalnie niebezpiecznym dla używanych przez siebie metod i środków, czyli poza granicami własnego kraju, stosuje przykrycie jako stały i nieodłączny element nie tylko każdej czynności, ale również przed i po jej zakończeniu.

Przykrycie ze względu na swoje kluczowe znaczenie może stać się pierwszą analizowaną strukturą w ramach prowadzonych badań. Sposoby jej projektowania obejmujące organizowanie, funkcjonowanie i ewakuację wypełniłyby obraz schematu działań wywiadowczych w bardzo dużym zakresie.

Oprócz przykrycia, przedmiotem badania projektowanej analizy, jako podstawowe elementy schematu działań wywiadowczych powinny znaleźć się także: planowanie, przewaga, pozycja, rodzaje takich schematów jak: operacja wywiadowcza, atak wywiadowczy, wstęp do operacji, jej zakończenie, podstawowe tematy rozwoju itp.

Strukturalne podejście powinno objąć jak najwięcej dających się w ten sposób badać elementów, w których jednocześnie dają się ustanowić i zastosować teoretyczne narzędzia analizy i pojęcia pomocnicze.

ZAKOŃCZENIE

Zakładany cel projektowanej analizy, jak już wspomniano powyżej, to wyodrębnienie powtarzalności oraz sformułowanie prawidłowości rządzących działalnością wywiadowczą traktowaną jako model specyficznej aktywności o charakterze niejawnym, zaplanowanym i zrealizowanym przy użyciu specyficznych metod i środków właściwych służbom wywiadowczym. Prawidłowości takie umożliwiłyby nie tylko rozwijanie działalności teoretycznej ufundowanej na bazie stwierdzonych przykładów aktywności wywiadowczej, ale również podejmowanie stosownych kroków zapobiegających i przeciwdziałających operacjom obcych służb specjalnych oraz wszelkich innych zorganizowanych struktur stwarzających zagrożenie dla współczesnych społeczeństw. Szczególnie w obecnym okresie nasilenia różnego rodzaju zagrożeń o charakterze asymetrycznym, terrorystycznym czy „hybrydowym”, poznanie prawidłowości tego typu działań, a co za tym idzie także możliwość przewidywania i rozpracowywania ich zanim wywołają szkodliwy skutek może stanowić istotną wartość. W niemniej istotnym sensie ustanowienie nowego rodzaju badania oraz jego wyniki może przyczynić się do poprawy bezpieczeństwa i jakości prowadzonej działalności

gospodarczej czy finansowej. Wypracowana teoria może mieć bowiem bezpośrednie zastosowanie w odczytywaniu symptomów szkodliwej działalności i pozwoli na jak najszybsze znalezienie właściwego remedium.

Copyright (c) 2020 Artur Wrzeciono

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-Share Alike 4.0 International License.